

Bu deyim de neyin nesidir diye sormayın. Aziz Nesin'in Zübük adlı romanını şimdiye kadar okumadıysanız, hemen bulup okuyun. Zaten okumus iseniz ve pek de hatırlamıyorsanız, kolayca bulunan bu romanı bir kere daha okuyun. Zübük'ün altbaşlığı "kağrı gölgesinde yürüyen it" olarak yazılmıştır. Kitap bir kasaba politikacısını anlatır. Bu arada aktardığı kağrı ile it olayı da öğreticidir.

Bir kağrı bir kasabadan yola çıkmış ağır ağır gidiyormuş... Kasabanın köpeklerinden birisi de çok sıcak olan havada kağrının gölgesine sığınmış yürüyormuş. Bir süre sonra köpek gölgesine bir bakmış ve "vay be, ben neymişim meğerse" demiş...

Kitapta, "it kağrı gölgesinde yürür de, onu kendi gölgesi sanırmış" diye bir cümle vardır.

Buradan Mihrac Ural'a geçmek kaçınılmaz...

Adamın hayatı başkalarının gölgelerine sığınmak ve onları kendi gölgem diye yutturmaya çalışmakla geçti.

Türkiye tarafını bırakalım, bu zatın ömrünün 29 yılını geçirdiği Suriye'ye bakalım.

Önce Cemil Esad ve Muhabarat'ın gölgelerine sığındı. Onlarla astığı astık kestiği kestik oldu.

Sonra Abdullah Öcalan'ın gölgesine sığınmaya kalktı.

Ardından 20 yıl önce sona ermiş Acilciler örgütünün gölgesine sığınmaya çalıştı.

Ardından Nebil Rahuma'nın gölgesinden yararlanmaya kalktı.

Ardından dediğime bakmayın, bunların hepsini birlikte de yapmaya çalışıyor.

Tek gölge kesmiyor anlaşılan, durum o kadar kötü yani...

Bu adamın kendisine ait dikkate alınabilecek bir özelliği yok mudur?

Başka türlü sorulursa, kendisine ait bir gölgesi yok mudur?

Yoktur! Dikkate alınabilecek hiç bir özelliği yoktur.

O zaman da ne yapsın, kendisine azçok büyük gölgeler arar, onların altına girip etrafa efelenmeye kalkar.

Tam bir zübükzade...